

FEHÉR RENÁTÓ

Kleopátra

Mint, amikor a hírekben bemondják,
 hogy kiszökött egy vad az állatkertből
 (esetemben beszéljünk antilopról).
 Riasztó és izgalmas egyszerre,
 mint a tény, hogy naponta látlak.
 Ameddig látok. Mert hétről-hétre
 vérágasabbak a szemeim. Nem bírják bemérni,
 ahogy egyre közelebb vagy távol.

Felismerhetetlenre fénymásolom a tenyerem
 és ezeket rakosgatom a kölcsönkönyveidbe.
 Kiszáradt a kezem a sok fénytől,
 mint decemberben a kesztyű hiányától.
 Amikor az izmokat megfeszítve tompítom
 a reszketésem a Lehel és a Béke tér között,
 a világ legrosszabb villamosán,
 oda-vissza sötétedésig, hátha felszállsz
 – és kívánhatok boldog születésnapot,
 karácsonyt, akármit, évekre előre, utólag pótolva –,
 noha már régen elköltöztél.
 És levágattad a hajad: ezt hívják Kleopátra-fazonnak.
 Ha csak ezen múltna, nekem könnyebb lenne.

Vállalnám, hogy betegen ágyhoz legyek kötve,
 és te ápolhass. Aztán ezt elirigyelném:
 szeretem én hozni a nagyobb áldozatot.
 De a legvégére szégyellném magam.
 – Nem sokára, nem sokára... – mondogatnám
 két légszomj között, arra a ritmusra, amit most
 (egyetlenként, mégis szűkösen) a fejemben dörömbölsz.
 Mint egy menekülő antilop vágatása.

Fehér Renátó (Szombathely, 1989) jelenleg az ELTE-n tanul. Versei és publicisztikai írásai több helyen megjelentek, kezdetektől fogva szerzője az *Apokrif* folyóiratnak.